

за каквато ний ратуваме, не е сигурна гаранция за прѣуспѣването на страната.

— Но, нѣма ли да се съгласишъ, че свободата е необходимо нужна, и че тя стои на първо мѣсто?

— Какъ не! Не искамъ това да кажа, бачо Петре! Едно нѣщо има. Хората, които съставляватъ една държава трѣбва да бждатъ хора съ човѣшки чувства и да иматъ онова, което се нарича сърдце. Само тогава е блажена страната.

Два часа прѣди да засѣдне слънцето, ний бѣхме вече въ Шабатъ. Менъ много ми се хареса тоя градъ. Втори слѣдъ Бѣлъ-градъ бѣше. Слѣзохме на единъ хотелъ при самата скеля на рѣката Сава. Тамъ намѣрихме още 5 души отъ другаритѣ си. Образувахме една дружинка. Вечеръта, слѣдъ като се нахранихме въ ресторанта, минахме въ газиното на сѣщи хотелъ. То бѣше едно отъ най-добритѣ въ града. Въ него се събираха и сръбскитѣ младежи отъ по-висшата класа на тоя градъ. Дружината бѣ насѣдала на една маса. Забесѣдвахме за сражението и послѣдствията. Разговора ни възбуди въ тая сръбска интилигенция чувството на патриотизмъ. Учиво почнаха да ни изглеждатъ. Поприблжиха се къмъ насъ. Пожелаша да се запознаятъ съ насъ и взематъ участие въ разговора. Слѣдъ всичко това, сръбско пиво почна да се разлива по маситѣ.

— Вие отъ дека сте, господине? се обърна единъ къмъ Петра

— Азъ съмъ башъ отъ Стара-Сърбия, отъ вароша Велесъ.

— А вие, господине? се обърне къмъ мене, като си подаваше ржката да се ржуваме.

— Азъ съмъ башъ отъ Стара-България, отъ гр. Сливенъ.

Втрениха очи и нѣкакъ съ недовѣрие по изгледаха.

Ржуването се продължаваше съ всичкитѣ другари все Старо-Сърбиянци. Кой отъ Велесъ, кой отъ